

Phaenomenon

“The world is not a solid continent of facts sprinkled by a few lakes of uncertainties, but a vast ocean of uncertainties speckled by a few islands of calibrated and stabilized forms.”

-Bruno Latour-

***

De storm laat mij rondwentelen en ik rol onder het schip door. Haar stalen spanten sidderen. Mijn sop slaat tegen haar flanken en likt aan de vracht. Ze is te groot voor deze bocht waar het wemelt van de wrakken, te log voor de zuidelijke route. Toch vaart ze vastberaden verder, vlak langs de eilanden. Mijn huid rimpelt en de wind wakkert aan. Het schip stampet en slingert, ze zoekt houvast op mijn golven.

Dit is hoe ik het me herinner. Het begon met een inslag. Botsende planeten. De aarde spuwde roodgloeiende lava en ik probeerde haar woede te blussen. Astroïden regenden op ons neer. We zochten dekking in elkaars omhelzing.

‘Kalm mijn liefste,’ fluisterde ik. De aarde beefde en haar chemicaliën brachten me bijna tot het kookpunt.

We koelden af na verloop van tijd en de aarde ademde een nieuwe atmosfeer uit die ons beschermde tegen de kale krachten van het universum. Ik waste haar wonden, streekte haar korsten met mijn golven totdat ze weker werden, loslieten en continenten begonnen te vormen. Onder mijn aanrakingen verpulverden haar rafelige randen tot fluweelzacht zand.

Er was verandering op komst. Ik voelde het aan mijn water en de aarde, zij voelde het aan haar vloeibare inborst, haar schuivende platen. We waren vruchtbaar. Op het moment dat alles samenviel zinderde de lucht van elektriciteit. En zo ontstond er leven.

Het schip maakt slagzij. Containers vallen van het dek, zinken naar beneden en breken open. Duizenden schoenen stuiteren door de vaargeul. Winterjassen wapperen tussen skeletten van koraal. Kleurig kinderspeelgoed slingert slordig op een tapijt van taaie wieren. Tassen hangen als dode kwallen tegen mijn waterspiegel.

We draaiden cirkels rond de zon. Miljarden cirkels. Er vormden zich riffen vol pompende sponzen en pulserende poliepen. Weekdieren waggelden door de plooiën van mijn bedding. Grote strengen kelp deinden mee op het ritme van de maan die zachtjes aan mij trok. De aarde blaakte van gezondheid, haar sappige gewassen waren geurig en groen. Er was overvloed. We deelden wat we hadden met alles dat in en op ons leefde.

Maar de ongewervelden die in mijn buik rondzwommen kregen ruggengraat. Ze namen steeds meer ruimte in. Wapenden zich met gepantserde schubben en fladderende vinnen die zich verzetten tegen mijn stromingen. Longen die naar lucht haptten. Ze glibberden het land op en muteerden tot iets dat alsmaar hongriger werd. Ik bleef geduldig als een moeder.

Ze kwamen terug, op walvisgrote schepen die door mijn baren kliefdten. Er werden havens aangelegd, oorlogen gevoerd, goederen versleept. Er lekte van alles in mijn water. Bloed, uitwerpselen, smeerolie, kernafval, rommel. Zo ontzettend veel rommel. En ik verzuurde. Ook een moeder heeft haar grenzen.

Mijn bodem is bezaaid met batterijen. Fleecedekens, zeephouders, tafelpoten. Dat wat blijft drijven duw ik richting kustlijn. Ik spuug het uit op de stranden en tegen de dijken. Het schip remt af, zet koers richting het noorden. Plastic zweeft passief in haar kielzog, als plankton.

Alles wat begint is meteen een einde en dat wat eindigt is ook een begin. Ik bereid me daarop voor, klamp me aan de aarde vast. Zij is uitgeput, van al haar grondstoffen ontdaan. Ze kan niet meer. Het zal op mij aan moeten komen. Ik slurp het ijs van haar poolkappen en word groter, voller, neem steeds meer ruimte in. Zo kan ik het tij keren. De aarde laat het dankbaar toe. We zoeken dekking in elkaars omhelzing. Ik stijg en stijg en langzaam wis ik alle sporen van het leven uit.

‘Kalm, mijn liefste,’ fluister ik. ‘Er is verandering op komst.’